

## POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **M. N.**

skazanego z art. 190 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 15 maja 2026 r.

zażalenia obrońcy skazanego

na zarządzenie Przewodniczącego V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 27 października 2025 r., sygn. akt V WKK 60/25, o odmowie przyjęcia kasacji do wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 26 maja 2025 r., sygn. akt V Ka 466/25,

na podstawie art. 530 § 3 zdanie drugie k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k.

**postanowił**

**utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.**

[J.J.]

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 maja 2025 r., sygn. akt V Ka 466/25, Sąd Okręgowy w Łodzi utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 27 listopada 2024 r., sygn. akt VI K 975/23, którym to wyrokiem M. N. skazany został za przestępstwo określone w art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na karę 3 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania

nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego podnosząc w niej zarzuty naruszenia prawa procesowego: art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., w zw. z art. 5 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. (pkt 1 lit. a kasacji), art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 2 k.p.k. (pkt 1 lit. b kasacji) oraz art. 440 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 i 4 k.p.k. (pkt 1 lit. c kasacji).

W oparciu o te zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroków Sądów drugiej oraz pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenie wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego.

Zarządzeniem z dnia 27 października 2025 r., sygn. akt V WKK 60/25, Przewodniczącego V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Łodzi na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. odmówił przyjęcia kasacji.

Zarządzenie to zaskarżył obrońca skazanego, zarzucając w nim: „rażące naruszenie przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na wynik sprawy tj.:

1. art. 523 § 1 k.p.k. przez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie przez Sąd, że w przedmiotowej sprawie nie doszło do wypełnienia dyspozycji „*innego rażącego naruszenia prawa*” określonego w cytowanej regulacji i tym samym odmowę przyjęcia Kasacji mimo tego, iż treść obu wyroków była rażąco niesprawiedliwa, co wynikało ze sposobu prowadzenia procesu w obu instancjach oraz sposobu w jaki przeprowadzono postępowanie dowodowe i oceniono zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, który nie przesądzał o winie skazanego, co z kolei wymagało ingerencji Sądu w zakresie oceny zgromadzonego materiału dowodowego oraz ponownego rozważenia go w świetle okoliczności faktycznych zachodzących w przedmiotowej sprawie, czego Sąd zaniechał. W konsekwencji utrzymano w mocy wyrok rażąco niesprawiedliwy, co - zgodnie z art. 440 k.p.k. - nie powinno było mieć miejsca,
2. 530 § 2 k.p.k. przez jego niewłaściwe zastosowanie i odmowę przyjęcia Kasacji w sytuacji, gdy w rzeczywistości oparto ją o przesłankę „*innego*

*rażącego naruszenia prawa”* określoną w art. 523 § 1 k.p.k. co implikowało jej przyjęcie i rozpoznanie bowiem na skutek oceny materiału dowodowego przez Sąd I i II instancji i naruszeń w zakresie procedury związanej z gromadzeniem i oceną materiału dowodowego ostał się wyrok rażąco niesprawiedliwy,

3. art. 6 k.p.k. w zw. z art. 42 ust. 2 Konstytucji w zw. z art. 6 ust. 3 lit. c) Europejskiej Konwencji Praw Człowieka przez ich niezastosowanie i tym samym faktyczne pozbawienie skazanego prawa obrony oraz do rzetelnego i prawidłowego rozpatrzenia sprawy w oparciu o zastosowanie procedury z należytą starannością, przede wszystkim zaś przez skrupulatną ocenę materiału dowodowego”.

Przy tak sformułowanych zarzutach autor zażalenia wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia w całości.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Zażalenie jest bezzasadne i to w stopniu oczywistym.

Żaden z podniesionych w nim zarzutów nie dotyczy zasadniczej, z punktu widzenia podstaw wydanego zarządzenia, kwestii jaką stanowi – w realiach procesowych tej sprawy – niedopuszczalność przyjęcia kasacji z mocy ustawy (art. 429 § 1 *in fine* k.p.k.).

W tej sprawie M. N. skazany został prawomocnie na karę ograniczenia wolności.

Jak trafnie stwierdził to Przewodniczący V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Łodzi w zaskarżonym zarządzeniu, art. 523 § 2 k.p.k. dopuszcza możliwość wniesienia kasacji na korzyść oskarżonego w wypadku, gdy oskarżony został prawomocnie skazany za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Wyjątki od tej zasady zostały określone w art. 523 § 4 pkt 1 i 2 k.p.k. Zgodnie z tą regulacją, ograniczenie z § 2 art. 523 k.p.k. nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. oraz w wypadku określonym w art. 521 k.p.k., a więc kasacji podmiotów szczególnych.

Innymi słowy, w sytuacji wymierzenia skazanemu innej kary niż kara

pozbawienia o charakterze bezwzględny, dopuszczalność kasacji strony ograniczona została do tych wypadków, gdy w kasacji podniesiono zarzut wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej i w takim też tylko zakresie kasacja taka podlega rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy. Natomiast nie jest dopuszczalna kasacja oparta o zarzuty innego rażącego naruszenia prawa, nawet wtedy, gdy takie naruszenie wystąpiło i miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku sądu odwoławczego (art. 519 k.p.k.). Kasacje oparte o tego rodzaju zarzuty mogą wnieść wyłącznie podmioty wskazane w art. 523 § 4 pkt 2 k.p.k. Co więcej, również w razie podniesienia w kasacji strony zarzutu wstąpienia uchybienia określonego w art. 439 k.p.k. sąd kasacyjny ogranicza się do rozpoznania jedynie takiego uchybienia, pozostawiając bez rozpoznania inne podniesione w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzuty nie mające charakteru bezwzględnych powodów odwoławczych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2013 r., IV KK 40/13).

Taki sposób ograniczenia podstaw kasacji wnoszonej na korzyść został zaakceptowany przez Trybunał Konstytucyjny (zob. wyrok z dnia 17 maja 2024 r., SK 3/03, OTK-A 2004/5/44) i nie zakwestionowano go również w orzecznictwie organów międzynarodowych działających na mocy umów międzynarodowych ratyfikowanych przez Rzeczpospolitą Polską (Europejskiego Trybunału Praw Człowieka oraz Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej).

Skoro sprawie M.N. za przypisany mu prawomocnie czyn wymierzono karę o charakterze wolnościowym, a w kasacji zarzut oparty o uchybienie wskazane w art. 439 k.p.k. nie został podniesiony, kasacja obrońcy była niedopuszczalna z mocy ustawy, a tym samym decyzję procesowa wydana w zaskarżonym zarządzeniu jest prawidłowa.

Z tych powodów orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[a.ł]

Tomasz Artymiuk